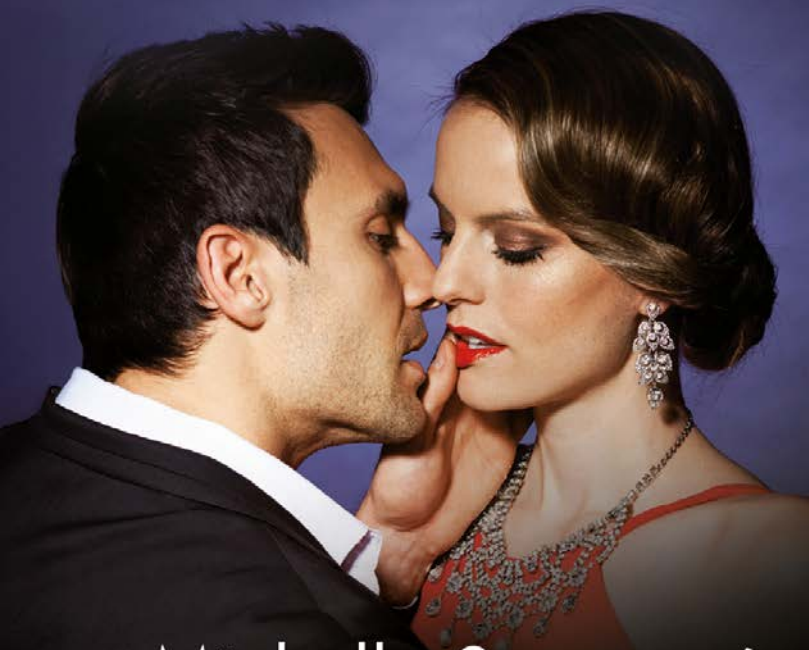

SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Smartová
Siciliánova
náruč

MICHELLE SMARTOVÁ

SICILIÁNOVA NÁRUČ

PŘEKLAD

RŮŽENA ČERVENÁ

Milá čtenářko,

někdy se to tak semele, že by bylo dobré číst dvě knížky najednou. A to nejlépe opravdu najednou, jako myslím tím současně. Jedním okem jednu, druhým druhou...

Možná si vzpomenete na lednový příběh Navždy svázání od Millie Adamsové. Hlavní hrdinka Jessie tam v pokeru vyhraje šlechtický titul, a nejenom to... ale nebudu prozrazovat; určitě tu knížku ještě někde seženete. A občas přitom Jessie vzpomene na svou sestru Maren, která vyhrála hrad.

No a já zase vzpomínám na to, jak mně psaly a volaly překladatelky – každou knihu totiž překládala jiná – s tím, že jim není jasné, jaký hrad a jaký titul a že by to k lepšímu pochopení děje a kvalitnějšímu překladu potřebovaly vědět. Oba příběhy se totiž odehrávají souběžně. A věřím tomu, že podobně zmatená musela být nejedna z Vás.

Tak teď se to konečně rozčísne. Příběh Maren si totiž můžete přečíst pod názvem Řekl si o ni o Vánocích tento měsíc. Už víte, že Maren vyhrála hrad. A podobně jako v případě Jessie Vám prozradím, že nejenom ten. A protože vím, že Vy víte, jak to v mých knihách chodí, ani Vás nenechám hádat, co dalšího mohla Maren ještě získat!

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

SICILIÁNOVA NÁRUČ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Sicilian's Unexpected Duty

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:

Růžena Červená

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2014 by Michelle Smart

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Siciliánova náruč: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2520-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2521-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2522-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pepe Mastrangelo si od procházející číšnice vzal další sklenku červeného vína a celou ji vypil. Od chvíle, kdy dorazili do domu jeho rodičů, si teta Carlotta vytyčila za úkol chodit s ním jako stín a neustále mu něco štěbetala do ucha. Příliš ji nevnímal. Zřejmě se opět držela svého oblíbeného tématu a ptala se ho, kdy se vydá ve šlépějích staršího bratra a usadí se. Tedy, přesněji řečeno, kdy se ožení a bude mít děti.

Teta Carlotta nebyla v tomto ohledu jediná. Celý rod Mastrangelových a k němu i Lombardiové z matčiny strany si mysleli, že jeho soukromí je předmětem veřejné debaty. Obvykle se snažili strkat nos, kam neměli, pod záminkou, že to s ním myslí dobře. Odrážel jejich otázky mírně přidrhlým úsměškem, mrknutím nebo poznámkou na téma, že na světě je tolik krásných žen, a on si přece nemůže vybrat jen jednu. Zkrátka se vykrucoval, jak mohl, protože nechtěl přiznat, že by si raději zaplavával v bazénu plném elektrických rejnoků, než by se ženil.

Manželství je jen pro mučedníky a blázny. On se nepovažoval ani za jednoho.

Jednou se už téměř oženil, ale to byl ještě mladý a hloupý. Chtěl si vzít svou první lásku. Dívku, která mu zlomila srdce, roztrhala ho na kousíčky a nechala mu v hrudi jen prázdnou slupku.

Teď si ovšem s jistotou uvědomoval, že měl vlastně

z pekla štěstí a byl rád, že se z chomoutu vyvlékl. Jen bláhoví snílci se dopustí stejné chyby dvakrát.

Nic z toho by ovšem zvědavým příbuzným neprozradil. Bože chraň!

Dnes ho však obvykle pohotová výmluvnost nějak opustila. Nebyl totiž zvyklý čelit podobným otázkám, když ho všude sledovaly překrásné, mandlově tvarované zelené oči. A aby se už vůbec nedokázal soustředit, ty oči se do něj navíc zavrtávaly s výrazem nekončného opovržení.

Cara Delaneyová.

On a Cara šli dnešního dne jeho neteři za kmotry. Byl nucen sedět vedle ní v kostele. Byl nucen stát po jejím boku u křtitelnice.

Úplně zapomněl, jak je nádherná – velké oči, drobný nosík a malé, krásně tvarované rty. Vypadala jako zrzavá gejša. Jenže slovo *zrzavá* nebylo příliš výstižné pro odstín barvy ohně, kterou měly její vlasy, dlouhé až na záda. Dnes na sobě měla nádherně rudé sametové šaty, které dokonale podtrhovaly její křivky, a přitom neodhalovaly snad ani centimetr kůže. Vypadala neskutečně sexy. Za normálních okolností by neváhal strávit v její společnosti celý den, flirtoval by s ní, kupoval by jí pití, možná by se i postaral o to, aby si s ní mohl všechno zopakovat.

Obvykle mu nečinilo sebemenší problém vyskytovat se v přítomnosti svých bývalých milenek. Vnitřním radarem zpravidla dokázal přesně lokalizovat typ ženy, která „hledá manžela“, a takové se pak na sto honů vyhýbal. Díky tomuto dokonalému předvýběru pak obvykle nebylo setkání s bývalou milenkou nic zvláštního ani nepřijemného.

Tentokrát to bylo jiné. Za normálních okolností své milenky nevidal naposledy ve chvíli, kdy se po špičkách vykrádal z hotelového pokoje a nechával je spát

v posteli, kde se milovali. A normálně jim také nekradl mobily.

Jakmile bylo někdy před měsícem stanoveno datum křtu, věděl, že se bude muset s Carou setkat a nevykroutit se z toho. Koneckonců byla nejlepší kamarádka jeho švagrové.

Opovržení z její strany předem očekával. Nemohl se jí divit. Jenže nečekal, že se bude cítit tak... Nedokázal najít slovo, které by vystihovalo zvláštní pocit nevolnosti a svírání v břišní krajině. Tak či onak se mu to vůbec nezamlouvalo.

Dlouze pohlédl na hodinky a čas mu napovídal, že její laserový pohled bude muset snášet ještě hodinu. Pak konečně unikne na letiště. Zítra si musí prohlédnout jeden slibný vinohrad v údolí Loiry. Doneslo se mu, že majitel uvažuje o prodeji. Chtěl se na místo dostat jako první, zhodnotit ho a co nejdřív učinit nabídku, než ho předběhne nějaká konkurence.

„Říkala jsem, že je nádherná, co?“ hlas tety Carlotty nabíral výrazně mrazivý tón. V nestřeženém okamžiku se jí podařilo popadnout do náruče Lily, aniž ovšem zavřela pusku, a teď mu holčičku předváděla a strkala mu miminko doslova pod nos.

Díval se na buclatý obličejík s velkýma černýma očima upřenýma na něj. Nemohl si pomoci, ale holčička mu připomínala černovlasé prasátko. „Ano, je krásná,“ zalhal a nasadil nucený úsměv.

Nechápal, jak si někdo může myslet, že jsou malé děti hezké. Proč jsou z nich všichni tak nadšení? Není nic nudnějšího než mimino. On měl docela rád batolata. Hlavně když prováděla nějaká alotria. V tom je podporoval.

Naštěstí nemusel předstírat další nadšení, protože ho odstrčila nějaká prateta, aby také mohla zašišlat na ubohé dítě.

Hbitě využil chvilkové nepozornosti tety Carlotty a ztratil se jí z dohledu.

Takto se dospělí lidé chovají na všech křtech? Podle chování příbuzných to vypadalo, jako by snad Lily byla počata z panenského lůna. Podobným slavnostem se už téměř patnáct let úspěšně vyhýbal, jenže v tomto případě neměl šanci, protože šel za kmotra. Jeho bratr Luca by ho snad uškrtl, kdyby se z toho vyvlékl.

Přemýšlel, jak dlouho bude Lukovi a Grace trvat, než se pokusí o další dítě. Nepochybně se budou snažit do té doby, než se narodí chlapeček. Jeho rodiče měli štěstí už na první pokus, protože narozením Luky hned získali jistého dědice. Početí Pepeho bylo spíše účelové, aby si měl Luca s kým hrát.

Nekřivdí rodičům náhodou? Vlastně mu to bylo jedno. Celý den měl hodně smíšené pocity a jeho nálada neprospívalo ani to, když ho ryšavá gejša propalovala pohledem jako nějakého arcilotra.

Kašli na to, nabádal se a popadl další sklenku červeného. Nikdo si nevšimne, když odejde dřív, než bylo považováno za zdvořilé...

„Vypadáš nějak vystresovaně, Pepe.“

Tiše pod vousy zaklel.

Bylo mu jasné, že se mu nepodaří zmizet, aniž by ho dohnala. Celou dobu viděl v jejím výrazu jistou odhodlanost.

Znovu nasadil nepřírozený úsměv a obrátil se k ní. „Caro!“ vykřikl rozjásaně, ovšem zahrál to tak špatně, že by ho prokoukla snad i malá Lily. Popadl ji za rameno a přitáhl k sobě, aby ji políbil na obě tváře. Byla tak drobná, že se musel téměř předklonit. „Jak se máš? Líbí se ti oslava?“

Její temné obočí probleskující barvou mědi se zvlnilo, jak se zamračila. „Ach ano. Báječně se bavím.“

Předstíral, že si jednoznačného ostnu v jejím hlase

nevšiml a roztáhl koutky ještě víc. „Jak úchvatné! Teď, když mě omluvíš, musím...“

„Zase utéct?“ Od jejich posledního setkání se ještě zvýraznil její irský přízvuk. Poprvé se viděli tady na Sicílii před třemi lety, a tehdy v její angličtině zněl jen nepatrný náznak přízvuku, což bylo logické, protože se v mládí odstěhovala z Irska do Anglie. Když ji před čtyřmi měsíci v Dublinu svedl, byl už její přízvuk výraznější. Teď byl zcela jednoznačný.

„Musím neodkladně...“

„Skutečně?“ Nasadila tak ostrý tón, že by snad rozřízl sklo. Kývla směrem k jeho švagrové. „To kvůli ní jsi mi ukradl mobil, že.“ Nebyla to otázka.

Nadechl se a teprve potom se odvážel podívat Caře do očí. Když s ní byl naposled, překypovaly ty oči touhou. „Ano. Kvůli ní.“

Cara měla rty tvarované do srdíčka opravdu jako gejša, ale teď je sevřela do úzké čárky. Věděl však, že normálních okolností má spodní ret rozkošně našpulený, téměř jako by ji do něj bodla včela. Právě si ho však vtáhla mezi zuby a skousla. Sice Pepeho opět zpražila pohledem, ale on by ji nejradši políbil.

„A díky mému telefonu ji pak Luca našel?“

Nemělo cenu lhát.

„Tys tedy vážil cestu až do Dublinu do mé aukční síně, utratil dva miliony za obraz, a to všechno, aby ses zmocnil mého mobilu?“

„Sì.“

Zavrtěla hlavou a po ramenou se jí rozlétly kadeře lesklé jako měď. „Takže všechny ty řečičky o tom, jak tě mám provést Dublinem, byly také účelové?“

„Ano.“ Vydržel její mrazivý pohled a maličko změkčil svůj tón. „Ten víkend se mi fakt moc líbil, jsi vynikající průvodkyně.“

„A ty jsi naprosto nechutný...“ Nadávku raději polkla

a nadechla se. „Ale tak to je. Svedl jsi mě, aby ses mohl zmocnit mého telefonu, až usnu.“

„To byl hlavní důvod, ano,“ kývl a cítil, jak se mu prapodivně svírá hrud. „Ale ujišťuju tě, že jsem si to fakticky moc užil. A *vím*, že ty taky.“

Doteď si uměl živě vybavit Caru ve svém náručí. Nedokázal na ni zapomenout, ale teď tu představu zaplašil.

Chtěl co nejrychleji zmizet, ztratit se z tohoto klaustrofobického večírku, přestat žvatlat o *miminkách* a *manželství* a dopřát si pár hodin zapomnění.

Zařala zuby a tváře jí znachověly. „Co s tím má co společného jestli jsem si to *užila*? Lhal jsi mi! Celý víkend jsi mi lhal a předstíral jsi, jak se v mé přítomnosti skvěle bavíš...“

Blýskl svým nejkrásnějším úsměvem. „Ale já jsem se opravdu skvěle bavil.“ Teď tomu tak rozhodně nebylo. Připadal si jako ve škole na koberečku u ředitele, který si ho často předvolával.

„Vypadám snad jako hloupá husa?“ obořila se na něj. „*Jediný* důvod, proč jsi mi mazal med kolem úst, bylo to, že se tvůj bratr zoufale snažil najít Grace.“

„Můj bratr měl právo vědět, kam odešla jeho manželka.“

„Ne, nikoli. Ona není jeho majetek.“

„Jistě. Můžu tě ujistit, že dostal pořádnou lekci. A poučil se. Podívej se na ně.“ Kývl k manželské dvojici. Luca právě objímal Grace kolem pasu. *Blázni*. „Jsou šťastní. Všechno bylo nakonec k užítku.“

„Jenže já jsem byla panna.“

Zamrkal. Ze všech sil se snažil na to zapomenout. „Pokud ti jde o omluvu, tak se omlouvám, ale už tehdy jsem ti vysvětlil, že jsem to nevěděl.“

„Říkala jsem ti...“

„Říkala jsi mi, žeš ještě nikdy s nikým vážně nechodila.“

„Přesně tak!“

„A už tehdy jsem ti oponoval, že nechodit s nikým vážně neznamená být panna!“

„Pro mě ano.“

„Jak jsem to měl asi vědět? Je ti šestadvacet!“ Myslel si, že panny v takovém věku už neexistují, ale nechal si to pro sebe. Cara zrudla do odstínu svých vlasů. Moc se mu nelíbilo, že se vystavuje nebezpečí facky od ženy před zraky celé své rodiny – i když Cara by tedy na něco podobného potřebovala žebřík.

Viděl, jak je rozlíčená. „Tys mě zneužil,“ zasyčela. „Přesvědčil jsi mě, že to myslíš vážně a že se zase uvidíme.“

„Kdy? Pověz mi, kdy jsem řekl, že se zase uvidíme?“

„Říkal jsi, že chceš, abych se přišla podívat do tvého nového domu v Paříži a poradit ti, kam máš pověsit toho Canaletta, kterého jsi koupil u nás v aukci.“

Pokrčil rameny. „Zdvořilostní konverzace. Ty máš ovšem přehled o umění a já jsem potřeboval odborníka.“ Což se vlastně nezměnilo. Koupil si v Paříži dům, v němž chtěl vystavit svou sbírku umění, ale ta byla zatím pořád ještě celá ve sklepech.

„Říkal jsi to, když jsi namáčel prst do šampaňského a pak mi ho strčil do pusy, abych ho mohla olíznout.“

Při té vzpomínce ucítil tlak ve slabinách. Těsně poté totiž zamířili do jeho hotelového pokoje.

Znovu vzpomínky zaplašil. Teď se mu zrovna nechtělo myslet na onen večer. Byl stále nervóznější.

„Proč jsi mi neukradl mobil rovnou? Proč ses se mnou tahal celý víkend?“ Nenávist z jejího pohledu už vyprchala. Viděl tam jen upřímné rozhořčení.

To tedy bylo snazší s tetičkou Carlottou... Tak jo, Cara si připadala ponížená – nemohl se jí divit. Jenže

by to po tak dlouhé době mělo být dávno promlčené, ne?

„Nemohl jsem ho vzít dřív, protože si dáváš dobrý pozor na kabelku.“ I teď si kabelku držela pevně pod paží.

„Překvapuje mě, žes nezařídil, aby mě někdo přepadl. Jsem si jistá, že s bratrem znáte dost vykuků, kteří by to zvládli. Ušetřilo by ti to víkend tvého drahocenného času.“

„Jenže to by se ti něco mohlo stát,“ namítl opět, jako když máslo ukrajuje. Ucítil zvláštní zavlnění v oblasti břicha a než ten pocit interpretoval, raději ho zase zaplašil.

Měl toho dost. Choval se tehdy ohavně, ale bylo to nutné. Nemínil se za to celý večer omlouvat. Vlastně jí ani jednou nezalhal. To, že si vykládala jeho slova jinak, byl její problém. „Ty bydlíš se třemi dalšími dívkami, takže jsem se k tobě nemohl ani vloupat, a v práci máš telefon pořád u sebe. Kabelku si hlídáš jako ostrůž. Jinak to prostě nešlo.“

„Takže to je nakonec *moje* vina?“ Založila si ruce v bok.

Cara byla jednou z nejdrobnějších žen, s nimiž se kdy setkal, rozhodně tvořila skvělou dvojici s jeho pratetou Magdalenou. Za ty čtyři měsíce, co ji neviděl, Cara ještě zhubla a působila úplně jako panenka. Jenže teď se před ním doslova hněvivě tyčila, plály jí nejen oči, ale i vlasy, a vypadalo to, že by ji nezastavil ani tank.

Polkl další kletbu. „Už se stalo. Omluvil jsem se, a pokud jde o mě, záležitost je vyřízená. Uplynuly čtyři měsíce. Navrhoju, abys na to zapomněla a prostě se dívala dopředu.“

S tím od ní odešel rázným krokem k Lukovi a Grace, aby se rozloučil.

„Ta záležitost tedy rozhodně vyřízená *není*.“

Cosí v jejím tónu ho zarazilo. Ihned se otočil.

„Já dost dobře nemůžu zapomenout a *prostě se dívat dopředu*.“

Po zádech mu přeběhl mráz – nebo snad strach?

Cara sledovala, jak Pepe celý ztuhl, a všechny svaly pod jeho dokonale nažehlenou růžovou košilí se vyřýsovaly.

Jen Pepemu mohlo projít takové oblečení! Růžová plátěná košile, u krku rozepnutá, a dobře padnoucí tmavomodré kalhoty. Huť se na křtiny neteře obléknout snad nemohl... Dokonce ani neměl košili zakašanou do kalhot! Ale mužnost z něho doslova prýštěla. Kdyby mohla, vyrvala by z něj ten jeho testosteron – pěkně by mu pustila žilou a naplnila by s ním určité celý sud! Pak by ho spláchla do záchodu. Když vedle Pepeho stála v kostele, silně si uvědomovala, jak přehnaně vedle něj její oblečení působí a doslova soptila nad tím, jak je to nespravedlivé, protože chyba byla na *jeho* straně. To *on* byl oblečený příliš ležérně!

Jenže Pepe se svým dlouhým římským nosem, vysokými lícními kostmi a dokonale zastřiženou černou bradkou ladící s ebenově černými vlasy, vpředu nedbale rozčuchanými, vypadal, jako by právě sestoupil z přehlídkového mola.

Byla upřímně přesvědčená, že je na setkání s ním připravená. V duchu si přehrávala každičkou minutu. Nacvičovala si, jak bude ledově chladná, zdvořile ho požádá o pět minut jeho času, vysvětlí mu situaci a poví mu, co chce. A pořád bude v klidu.

Za žádných okolností nedá najevo, jak je rozpolcená a zničená, jak hrozně jí bylo, když se v hotelu probudila sama, a jak se doslova rozklepala strachy, když pak za nějakou dobu tyčinka v její ruce zružověla...

Slibovala si, že bude klidná.

Jenže všechny dobré úmysly šly stranou. Stačil jediný pohled na jeho pohlednou tvář, a nejraději by mu ty dokonalé bílé zuby vyrazila.

Po celou dobu, co vedle něj při křtu stála, dokonce i když oba vyslovili svůj slib, coby kmotři malé Lily, myslela jen a jen na to, jak mu ublížit. Co nejvíc. Dokonce se přistihla, jak upírá pohled na stříbrnou jizvu, která se mu táhla po tváři, a nejraději by toho, kdo mu ji způsobil, objala. Nebo spíše ji. Jednou se Pepeho na jizvu zeptala, ale on se vyhnul odpovědi. Dál už nenaléhala, ale vrtalo jí to hlavou. Tenkrát chtěla přejet prstem po jizvě a nechat ji jako kouzlem zmizet.

Přemýšlela, kdo ho asi nenáviděl do té míry, že mu ublížil. Vždyť Pepe je zosobněný šarm. Všichni ho zbožňují. Tak jí to aspoň připadalo.

Teď by ji nepřekvapilo, kdyby mu chtěla ublížit ne jedna osoba, ale celý dav lidí.

Násilné myšlenky a agresivní emoce ji samotnou překvapovaly. Je přece pacifistka. Chodila na protiválečné demonstrace!

Jenže poslední čtyři měsíce si spílala, jak mohla být tak pitomá a tak hloupě Pepemu naletět. Mělo jí být jasné, že o ni nemá skutečný zájem. Dávno ho přece mohl dát najevo. Vídali se poměrně často. Jenže to ani jednou neudělal.

Pravidelně jezdívala na Sicílii za Grace, a to pak vždycky někam vyrazili ve čtyřech. Luca ji děsil od první chvíle, ale Pepe byl zábavný a okouzlující. Po několika schůzkách si s ním dokázala povídat s naprostou lehkostí, úplně jako s Grace. Pepe byl vysoký překrásný muž, který dokázal učarovat ženám každého věku.

Jeho příjemná společnost jí byla milá, ale vždycky si uvědomovala, že Pepe s nimi chodí jen proto, aby

vyhověl přání bratrovy manželky. Často s Carou flirtoval, ale flirtoval i s mnoha jinými. Vždycky na ni upřel své nádherné modré oči, až si připadala, že je pro něj jediná na světě. Jenže to bylo jen do té doby, než ty krásné oči upřel na jinou ženu – a to si pak zase jako jediná připadala ona pro sebe. Jeho opovážlivost jí byla k smíchu. Připadala si s ním ale díky tomu bezpečně. Pepe nepatřil k mužům, které by žena s trochou rozumu v hlavě mohla brát vážně.

Tím hůř pro ni. Zapřísáhla se, že už *nikdy* podobnou chybu neudělá. Ani s ním, ani s jiným.

Cožpak jí odjakživa nebylo jasné, že sex je jen zbraň? Na vlastní oči se přesvědčila, jak dokázal zničit dospělé muže i ženy, kteří se najednou stali obětí hormonů. Sex rozbíjí životy i rodiny.

Pepe jednoznačně patřil k těm, kteří se nechávají unášet chtíčem. Pro něj byla Cara jen záskokem na jednu noc, příjemnou zábavou, díky níž však mohl udělat i dobrý skutek a pomoci bratrovi najít manželku. Neváhal ukrást Caře telefon, aby si zjistil, kde Grace může být. Vůbec nepočítal s tím, že je Cara lidská bytost s lidskými city. Pokud šlo o rodinu, Pepe by udělal naprosto cokoli.

A nevadilo mu ani překročit hranice.

Tentokrát za vysokou cenu.

„Já nemůžu zapomenout a *prostě se dívat dopředu*, ty nezodpovědný, lehkomyšlný donchuáne, protože jsem těhotná!“

DRUHÁ KAPITOLA

Cara neměla představu, jak Pepe na její prohlášení zareaguje, ale když se k ní konečně obrátil, měl pořád na tváři úsměv.

„Považuješ něco takového za dobrý vtip?“

„Ne. Jsem v šestnáctém týdnu. Gratuluju, tatínku.“

Zabodl se pohledem do jejích očí, ale stále se usmíval od ucha k uchu. Všude kolem nich postávali jeho příbuzní. Cítila jejich zvědavé pohledy. Upíraly se na *ni*.

Bylo pozdě, teď se nemůže schovávat za Grace, což obvykle dělávala – už od školních let. Kdykoli se dostala ve společnosti do úzkých, přenechala aktivitu Grace, dokud se sama trochu neuklidnila a byla schopná konverzovat, aniž by se dusila vlastními slovy. Grace to chápala. Grace ji chránila.

Jenže pak se provdala a odstěhovala se daleko od Cary. Navíc téměř na rok zmizela, čímž Caru nepřímo donutila, aby si život uspořádala sama. Nemohla pořád žít s kamarádkou za zády. Musela se naučit fungovat bez ní.

Cara se odstěhovala do Irska, sehnala si práci, kterou milovala, sice na nejnižší příčce kariérního žebříčku, ale byl to začátek, a dokonce měla i pár nových přátel. Opravdu si už myslela, že našla cestu.

Jenže Pepe jí tu cestu zatarasil a vzápětí rozjezdil jako buldozer.

Nechal ji v tom zmatku samotnou, vyděšenou, těhotnou, s budoucností, která se děsivě ztrácela v ne návratnu.

Nakonec naklonil hlavu a kývl ke dveřím. „Pojď se mnou.“

Ulevilo se jí, že zmizí všem zvědavým pohledům, a také využila chvilky, aby se trochu vzpamatovala a následovala ho do široké chodby.

Pepe se opřel o zeď a prohrábl si husté černé vlasy.

V tu chvíli se objevila servírka s čerstvým tácem jednohubek a prošla kolem nich do obývacího pokoje.

Vzápětí se na chodbě objevila dvojice postarších strýčků, kteří se čemusi vesele smáli. Jen Pepeho zahlédli, hned ho radostně objímali, až mu v zádech praštělo, a zasypávali ho otázkami. Pepe odpovídal se smíchem a lehkostí, jako by neměl v životě jediný problém.

Jakmile osaměli, úsměv mu z tváře zmizel. „Pojďme odsud, než se na mě vrhnou další příbuzní.“ Vyrazil směrem do útrob starobylého domu, kde nikdy předtím nebyla.

„Kam jdeme?“

„Do mého křídla.“

Rázoval dlouhými kroky bez ohledu na ni, a ona mu vlála v patách. „Proč?“

Blýskl po ní přes rameno temným pohledem a ani trochu nezpomalil. „Opravdu chceš probírat tohle téma před padesáti Mastrangelovými a Lombardi-ovými?“

„Jistěže ne, ale také nechci debatovat v tvém pokoji. Nemůžeme jít na neutrální půdu?“

„Ne.“ Přistoupil ke dveřím, odemkl a podržel jí je, aby prošla. „Přesně za dvě hodiny odlétám do Paříže. Máš tudíž jedinou možnost mě přesvědčit, že jsi těhotná opravdu se mnou.“

Zírala na něj. Nedokázala odhadnout, co mu běhá hlavou. Vypadal maličko znuděně. „Myslíš, že lžu?“

„Nebyla bys první ženská, která si vymýšlí historky o těhotenství.“

Vzhlédla k němu s největším opovržením. Proklouzla kolem něj do pokoje.

Díkybohu nezačala plácát o jejich společné budoucnosti. Spíš se zdálo, že ho téměř ani nepovažuje za lidskou bytost.

Pepe sice své křídlo domu příliš často nepoužíval, protože měl přinejmenším tři jiné byty, které mohl nazývat domovem, ale rozhodně nezklamalo její očekávání. Na rozdíl od ostatních prostor tohoto kláštera rekonstruovaného s ohledem na původní architekturu, v nichž se zachoval starobylý duch, bylo toto křídlo typickým příkladem luxusu, po němž touží každý svobodný mladík. Jako první jí padla do oka snad největší televize s plochou obrazovkou na světě, a vzápětí viděla spoustu nejrozumnějších přístrojů a technických vymožeností. U některých si ani nebyla jistá, k čemu vlastně slouží.

Uprostřed té sbírky posledních výkřiků techniky se zarazila a najednou v ní vzklíčilo první semínko pochyb. Má to vůbec cenu?

„Můžu ti dát něco k pití?“

„Ne. Pojďme k věci.“ Přesvědčovala se, že vyjednávání určitě cenu má – když pro nic jiného, tak pro zaopatření toho nenarozeného tvorečka v jejím lůně.

„No, já rozhodně sklenku potřebuju.“ Zvedl jedno dálkové ovládání ze skleněné desky konferenčního stolu uprostřed pokoje a stiskl tlačítko.

S vytřeštěnýma očima sledovala, jak se odsouvá dubové obložení na stěně za ním a objevuje se dokonale zásobený bar.

Pepe si namixoval nějaký záhadný nápoj. „Určitě si nic nedáš?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Siciliánova náruč.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.